

NYIRI KÖZLÖNY.

Hetilap a társadalmi élet, gazdaság, ipar és kereskedelem köréből.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Nagy-Orosi-utca 993-ik sz. a.	Megjelenik minden vasárnap.	Hirdetések díja:
Kéziratok nem küldetnek vissza.	Előfizetési árak: helyben házhoz hordva vagy postai szétküldéssel: Egész évre 4 ft. Fél évre 2 „ Évaegyedenként 1 „	Minden 4 hasábos postai-sor vagy emek térfoglalata egyszeri hirdetésért 5 kr., többszöri hirdetésért 4 kr. minden beiktatásnál. — Bélyegdíj minden ígatásért külön 30 ujkr. Nyúltérben minden háromhasábos sor 20 ujkr.
Bérmegtelen levelek csak ismert kezekről fogad- tatnak el.		

T. olvasóinkhoz!

Némi elfogultság fogja el keblünket, midőn először lépünk a nyilvánosság terére. — Nem vagyunk a sok beszéd emberei, sőt elvi ellenségei vagyunk a nálunk annyira divó, hosszadalmas dictióknak. Tartózkodunk tehát ez előszavunkban a rőfös ígéretek, csupán azon ohajtásunknak kívánunk kifejezést adni: vajha az olvasó közönség és a szerkesztőség között bizonyos kedélyes viszony fejlődne ki! Tekintsek t. olvasóink lapunkat hű barátjoknak, a kinek bizalmasan elpanaszolják minden közügyben szenvedett sérelmüket, és mi ezt a legnagyobb készséggel a legigazságosabb bírót — a nyilvánosság ítélőszéke — elé hozandjuk. E czélból megnyitjuk „a közönség köréből“ czímű rovatunkat, melynek munkatársai

ezzel felavatjuk összes előfizetőinket. Végre pedig kijelentjük, hogy minden — lapunk irodalmi becseinek emelésére szánt — jóakaratu figyelmeztetést annál nagyobb köszönettel veendünk, mivel csakis azon ambitio vezérlend működésünkben, hogy az olvasó közönség igényeinek megfelelőjünk.

Boldog újévet kívánunk, és újra ajánljuk lapunkat kegyes pártfogásukba.

A szerkesztőség.

Néhány őszinte szó Nyiregyháza érdekében.

Kétséget nem szenved, hogy városunk sokat tett anyagi és szellemi téren, és habár Szabolcs megye egyik legifjabl községe, már évtizedek előtt kivívta magának az előnyt és elsőséget sok tekintetben;

de arra is van hivatva helyrajzi s kereskedelmi helyzeténél fogva, hogy Szabolcs megyének központja s mintaképe legyen. És hogy azzá lehessen, — nincs mulasztani való ideje, nem szabad összetett kezekkel a városi képviselőknek s előljáróknak szemlélni az idő haladását, — nem szabad tétlenül egy évet átengedni a következőnek — mert fugit irrepae rabile tempus!

Az év végén elméletem corollariuma a többi között — városunk érdekében eme őszinte javalatokban összpontosul: a hűbéri rendszernek hátralevő maradványai — a kisebb kir. haszonvételek, nem sokára el fognak törülneni.

A város mint földes úr — a koresma s mászárszék haszonvételeitől kárptólás mellett eleshetik, — oda kell tehát saját érdekében mű-

T Á R C Z A.

„MAJD HA FAGY.“

(Ujévi elmélkedés.)

Sokat törtem már fejemet azon, hogy e közmondás: „majd ha fagy“ honnan veszi eredetét. Buvárkodtam lexiconainkban, kérdést tettem a tudós társaságnál, de senki sem bírta kíváncsiságom kielégíteni; míg végre az 1869-iki decemberi időjárás megismertette velem a „majd ha fagy“ valódi értelmét.

Az a tömérdek sok eső, melyhez hasonló mennyiségű csakis Noah apánk idejében eshetett, az a feneketlen sár, azon óles mélységű pocsolyák a közlekedést annyira megnehezítették, hogy valamint máskor M. Pócsra szoktunk zarandokolni, esőért imádkozni az eget urához, ugy most, ha nem is mentünk M. Pócsra — a járhatatlan utak miatt, de itthon bizonyára Szabolcs megye nagyja, apraja buzgón fohászzkodott „fagyért“. Bárkivel is találkoztam e napokban, nővel, férfivel, fiatalal, öreggel, gazdaggal vagy szegényvel; mindenkitől egyaránt csak azt hallottam: „Majd ha fagy.“

A földbírtokos, ki terményeinek a vasuthoz szállítását ígérte, ekképp menti késedelmzését: „Uram! utaink oly rozsak, hogy lehetetlen volt szállítanom, de legyen nyugodt, eleget tesztek minden kötelezettségemnek — majd ha fagy.“

A kis szerelmes leányka légyott-ot ad kedvesének. Ez pontosan meg is jelenik a

kütiözött helyen, köpenybe burkolva nyugtalanul föl és alá sétálgat, lázas izgatottsággal számítja a perczeket, és már már kételkedni kezd kedvese hűségén, a mikoron a faszor végén ruhasusogást hall, oda rohan, kitarja karjait kedvese ölére, de — ez nem ő, hanem szobaleánya, ki urnőjének következő levélkáját hozta: „kedvesem, nem jöhöttem a nagy sár miatt, de pontosan fogom szavamot beváltani, mint minden leány szokta, — majd ha fagy.“

Nyiregyháza városában képviselői gyűlés van hirdetve délelőtti 9 órára, de még 10 órákor sincs meg a határozatképes szám. A város atyái, hanyagságukért kérdőre vonatván, a rozsz idővel mentik magukat, és szentül ígérnek, hogy pontosan fognak eljárni minden gyűlésre — „majd ha fagy.“

Eped a kis leányka ablaka mellett Kedvesét már nyolcz napja hogy nem látta. Ez előtt órákon át sétált ablaka előtt, hogy egy pillantását elleshesse, a hosszú téli estéket nála töltötte, és most nem is mutatja magát. Tán hűtelen lett? tán másnak udvarol? tehát igaz azon hír, hogy most Z. kisasszonynak teszi a szepet? — Ily gyöttrő gondolatokból felébreszti a bájos leánykát a szerelmesek Mercurja, a mi becsületes levélhordónk, ki sugározó arcczal átadja a rózsaszínű levélkét: „Bocsáss meg kedvesem, hogy nem jöttem; de nézz ki ablakodon, és az ablakod előtt elterülő pocsolya elég mentésig leand rám nézve. Azt mondom hogy Romeo átuszta a tengert, hogy Juháját láthassa. A tengert én is bátor lélekkel átuszám, de a

pocsolya még Leandert is visszatartotta volna. Hogy Z. kisasszonnyhoz sokat járok, igaz, de nem azért mint ha tetszenék, hanem mivel háza előtt nincs sár. Visszatérök hozzád nem sokára, hű leszek hozzád, csakis előtted, kizárólag előtted fogok letérdelni, más leányra rá se nézek — majd ha fagy.“

A szolgabírónak executióra kellene mennie. Az ügyvéd sürgeti a végrehajtást, mert ezalatt más valaki lefoglalhatja az adós vagyont: „Csak nem kívánhatja amice, hogy ilyen rozsz utban kőnkre tegyem a lovatam. Elmegyek, pontosan elvégzem hivatalos kötelességemet, meg fog arról győződni, hogy milyen gyors a megyei igazságszolgáltatás — majd ha fagy.“

Dalmátia parancsnokát kérdőre vonják, hogy e kis maroknyi népet miért nem bírta még legyőzni, és ő azt mondja, hogy nem tehet róla, mert a bochesek hegyek mögé vonulnak. A hegyszorosok közötti utak oly rozsak, hogy az ágyukat nem lehetett keresztül vezetni, de elhonyja a felkelést, helyreállítja a békét — „majd ha fagy.“

Es így ment ez tovább. Minden mulasztásnak gyógyszerere: „majd ha fagy.“

Végre valahára a dec. 29-éről 30-ára eső éjszaka meghozta a várva várt „fagyot.“

A természet tehát teljesítette kérésüket. Most rajtatok a sor, emberek, váltsátok be szavotokat, mert már — „megfagyott.“

Plato.

*) Ma azonban már újra esik az eső. Szerk.

